

СХІД ТА ЗАХІД РАЗОМ

Підписний індекс: 86824

Контент видання «Схід та Захід разом» допомагає розібратися у складних питаннях та пояснює суспільно важливі теми простими словами, через призму життя конкретних людей. ЗМІ досліджує і висвітлює речі, які об'єднують громадян, як зі Сходу так і з Заходу України

В єдності — сила!

Разом - легше, Разом - сильніше!

Нас об'єднув вакуум інформації під час Іловайського котла. Саме тоді, 2014 року, ми розпочали роботу над проектом реабілітаційних подорожей. Подорож — це емоції, які зцілюють минуле і створюють майбутнє.

«Це психологічна допомога. Мета поїздки — витягти жінку з постійного кола повсякденних проблем і показати, що є інше життя», — каже голова правління ГО «Об'єднання дружин і матерів бійців учасників АТО» Московець Наталія.

Багато уваги приділяється психологічній реабілітації бійців, але дуже мало звертають увагу на те, як важко жінкам та дітям відійти від війни і як нелегко їм підтримувати своїх чоловіків, які після війни повертаються іншими або, на жаль, не повертаються зовсім. Поїздки Україною дають зрозуміти родинам бійців, що про них пам'ятають, піклуються і вони завжди можуть розраховувати на підтримку.

«Для того, щоб навчитися жити по-новому, змиритися з

втратаю і вдовам, і нам усім краще об'єднатися. Вирішувати проблеми разом набагато легше. А поїздки у вихідні дні - це зміна обстановки, невеличка пауза, руйнування бар'єрів між людьми, відкриття спілкування», — переконана Дмитренко Олена, учасниця поїздки.

У програмі поїздки передбачаються різноманітні реабілітаційні заходи, зокрема, екскурсії, заняття з дітьми, психологічні тренінги та консультації, арт-терапія для

дітей, знайомство з народними звичаями, традиційними стравами і побутом. Але, передусім, це живе, дружнє спілкування та обговорення життєвих ситуацій з залученням сімей учасників АТО з активною життєвою позицією, які вже пройшли процес реабілітації та адаптації і готові поділитися власним досвідом.

У подорожі мандрівники вирушають двічі на місяць від травня до листопада щороку. 2017-го вже відбулися

поїздки до Львова, Черкас, Житомира та Малина. Планується відвідування Києва, Івано-Франківська, Кам'янець-Подільського, Білої Церкви та замку Радомишль. Учасники дізнаються про подорожі з оголошень у ЗМІ, через соціальні мережі, на сайті ГО «Об'єднання дружин і матерів бійців учасників АТО» www.familyato.org або за телефоном 0 800 21 10 10.

*Приєднуйся,
ми чекаємо на Тебе!*

В 2014 году, во время активных боевых действий каждый боялся за свой собственный дом, им старались помочь, звонили, приходили. Но постепенно стали вспоминать всё реже и реже... Многие устали от войны, многие с ней так и не столкнулись. Нападение агрессора остановлено, люди продолжают жить своей жизнью, сталкиваются с повседневными проблемами... стр. 2

П. Порошенко ввів у дію рішення РНБО про блокування соцмереж «ВКонтакте» та «Однокласники» та інших російських ресурсів на території України. Про це йдеться в указі №133/2017 від 15 травня 2017 р. на сайті Президента України. Цей указ набрав чинності з дня його опублікування в офіційних виданнях. стр. 3

У червні 2017 року відбулася міжнародна конференція на тему «Справедливе управління заради безпеки людини», яку щорічно проводить Організація «Ініціативи змін». Конференція проходила в мальовничому місті Ко на вершині гори в швейцарських Альпах. стр. 4

Наразі в Україні є чинною постанова Кабінету Міністрів України від 2009 року «Про затвердження порядку проведення безоплатного капітального ремонту власних житлових будинків і квартир». Згідно з цією постановою, право на цю пільгу мають ветерани війни, учасники бойових дій та їхні родичі. стр. 5

Чем живут и как справляются с трудностями в боевых условиях представительницы прекрасного пола? О жизни женщины в рядах ВСУ рассказывает Ольга Устименко, военнослужащая 72 Отдельной Механизированной Бригады. стр. 6

В 2014 году, во время активных боевых действий каждый боялся за свой собственный дом, им старались помочь, звонили, приходили. Но постепенно стали вспоминать всё реже и реже... Многие устали от войны, многие с ней так и не столкнулись. Нападение агрессора остановлено, люди продолжают жить своей жизнью, сталкиваясь с повседневными проблемами... Все чаще СМИ говорят, о том, что в ДТТП погибает больше людей, чем в АТО. Война осталась где-то далеко на Донбассе, или в сводках новостей из Штаба. А тем временем рядом уже незаметными живут матери, которые никогда больше не увидят живыми своих детей. Эти женщины, потерявшие самое дорогое в жизни — единственного ребенка, не сплывали. Они учатся жить заново и помогают другим. Я спросила разрешения поделиться в нашей газете воспоминаниями Нелли Григорьевны Горай, матери погибшего героя Алексея.

РЕШЕНИЕ МОЕГО СЫНА — ЗАЩИЩАТЬ УКРАИНУ

Часто переспрашивали, зачем пустила? А я говорю, - если б ещё дети у нас спрашивали, то кем бы они выросли? И как бы мы с этим жили?

В пионерский лагерь младший сын Лёша первый раз попал перед школой. Старшего - Сашу туда отправляли, ну и Лёшу тоже отправляли. Осталась оттуда целая

«Это решение моего сына — защищать Украину»

куча грамот и фотографий. Это был лагерь возле Тетерева - «Комсомолец Украина», там ещё был автодром. Пошли мы в корпус, и пионервожатая говорит: «А ваших хлопцев нет, они на автодроме». Дядя Коля ремонтирует машину, и они там попой кверху. Руки в мазу, а они такие довольные. Кричат: «Мама, нам дядя Коля дал покрутить там что-то». Были они такие, что все их любили.

Бывало Лёша поедет, хоть какую-то ракушку привезет. А сколько было рассказов у него в Балаклаве. У него был друг в Киеве, а родители его жили в Балаклаве. И они поехали туда с разведкой. Устроили военное подводное ныряние. Лёша потом рассказывал, сколько там было всего интересного. Как то, как это, какие пупырышки там. Даже привез патроны, которые остались на дне со стрельбы. Коллекции разные собирал. Где только увидит ножики, от маленьких до больших — то всё в коллекцию. Один забрал с собой «туда» и не знаю теперь где он.

И я вот смотрю на ребят, на зна-

комых, вот герои наши. Они другие какие-то, не такие как все.

Лёшу даже не было за что ругать. Однажды, когда мы ездили в 2014 году в Славянск, Лёшка меня ждал. А когда мы уже там были, то машину нам дали «Шевроле». Он мне говорит: «Мама, ты б видела

«И я вот смотрю на ребят, на знакомых, вот герои наши. Они другие какие-то, не такие как все»

на какой я машине, прям как новогодняя елка. Приехал во двор, на меня все обратили внимание». Он очень любит, выходит во двор утром в форме. Сам при этом такой высокий, гордый. Он даже не мог себе позволить бутылку пива выпить во дворе. С ребятами заходил куда-то пива выпить, но на улице — никогда. Он ненавидел тех, кто пьет на улице. Это с детства — они должны быть первыми во всём и везде. Старший мой сын родился мягкий таким, а вот когда Лёша родился, то голос у него был командный. И когда ему выдали «посвідчення», он такой довольный пришёл. Я ему тогда сказала: «Радость-то от этого кому?» А он мне: «Ты не понимаешь!»

Он занимался страй-болом, ко-

манда у них была большая. Даже фотографии показывал. Каждое воскресенье они ездили на Троещину в недостроенный дом, там тренировались, даже если он неделю работал. Отработывали они там приёмы — как охранять, как вывозить. Вот почему, когда мы потом встретились с побратимами моего сына, они говорили, что никогда в жизни не могли подумать, что Алексей не военный. Настолько у него все было чётко.

Хорошо бы было собрать рассказы матерей о своих погибших сыновьях. Рассказы о том, какими они были. Молодому поколению в пример.

«Хорошо бы было собрать рассказы матерей о своих погибших сыновьях. Рассказы о том, какими они были. Молодому поколению в пример»

Я думаю, что скорее всего, должны говорить ребята, с которыми они учились. Дома то они одни, дома они у нас самые любимые. Мы всегда думаем о них только самое хорошее, а вот когда рассказывают друзья, с которыми учились, то этой другой взгляд, со стороны. Знаете, мой сын никогда никого

не обижал. На продленку в младших классах ходил. А когда я приходила забирать его, то учительница говорила: «Вы знаете, у нас девочки за вашего Лёшу дерутся». Я спрашивала почему. А она отве-

«Для меня самым страшным было то, чтобы он не попал в плен»

чала: «Если в столовую идут кушать, за столиками у девочек стоят стулья. Так вот на какой Лёша сядет, тем поведет. Или же в трамвае, когда едем в кино, например, или на экскурсию, то обязательно подерутся из-за того, возле кого Лёша встанет».

Для меня самым страшным было то, чтобы он не попал в плен. Я вот понимаю, что ранение было тяжёлое, перебита нога возле колена и кости, но я не думаю, что он бы пал духом. Мне почему-то так кажется. Хотя пока мы все не узнали, что Лёши нет, как и что происходило, то для меня самым страшным было то, чтобы он не попал в плен.

Когда он был на Майдане, кто-то позвонил, и они выцепили двух пророссийских офицеров. Там был кабинет Азарова, они зашли туда. Там повсюду было много

всего дорогого и украинский флаг. И вот ребята офицерам говорят, что ничего не хотят, просят отдать только украинский флаг. У него и в машине на капоте флажок всегда был.

Есть видео, где он телефон положил на торпеду, и слышны голоса, и то как по машине: «тра-та-та»... И слышно, что долетает до них. А они сидят и комментируют. И за кадром чей-то голос: «Лёша, за танк прячься». А Лёша отвечает: «А я что делаю?». И это был такой жесткий, спокойный голос.

Когда ребята с 28 на 29 приезжали к Алексею на день рождения, то вспоминали, что он их обнял и сказал: «Пацаны, не переживайте, я вас вывезу». Говорят, что благодаря Лёше остались живы. Рассказывали, что как только их привезли в Славянск, то не было воды. Вблизи Славянска даже ёмкости для воды не было. А Лёша где-то ездил с Андреем. А когда вернулись, то привезли два молоковоза, помыли и набрали воды. Он очень ответственный.

Когда мы были в семейном кругу в доме офицеров, то обсуждали чёрную одежду. Не могла я её на себе носить. Не могла! Купила себе шарфик чёрный, и была в чёрном на похоронах. А так — он меня давит! Не могу носить, давит. Ну если ещё кофточку к джинсам одеть, то ладно. Но на голове не носила. У нас и девяти дней то и не было. Мы его похоронили, а через две недели уже 40 дней было.

У меня было ощущение, что, когда я иду в чёрной одежде или платке, то на меня все смотрят и все от меня шарахаются. Когда мы были в доме офицера, там была мама, которая тоже потеряла сына. Она тогда сказала: «Мне говорили, что через год станет легче, вы знаете, намного легче!». Я вот не могу этого сказать.

Я запомнила сцену из какого-то американского фильма. По сюжету у мальчика умер папа. Тогда другой мужчина, с которым начала встречаться его мама, объяснял ребёнку: «твой папа есть, ты просто его не видишь. Ты можешь с ним советоваться, разговаривать, но тебе надо научиться жить с мыслью, что ты его не видишь. Но пом-

«У меня было ощущение, что, когда я иду в чёрной одежде или платке, то на меня все смотрят и все от меня шарахаются»

ни, что он постоянно присутствует рядом с тобой». У меня иногда бывает такое, что ночи на пролет не сплю, лежу и вспоминаю всё. В мыслях есть картина, потом начинаешь вспоминать детали: где, кто и что сказал. Где, кто и что видел. Где и как всё происходило.

Война на востоке уже длится четвёртый год. Мы часто повторяем, что: «Герой не умирает». Но, к сожалению, забываем о матерях, чьи сыновья погибли, защищая Украину. Этот рассказ сложно комментировать. Наверное, лучше всего подойдут слова, написанные четырнадцатилетним Олегом Рыбаком:

На небі зорі тихо миготіли,
А над Донбасом кулі десь летіли.
Летіли кулі з автомата,
Щоб забрати життя
у нашого солдата.
Хочуть забрати життя
оте єдине,
Бо без нього любий солдат
загне.
І привезуть його додому
неживого,
І пригорнеться мати
до синочка свого.
«Устань, синочку, голубе ти мій,
І пригорнись до серця
матинці своїй».
Бо на Донбасі зараз йде війна.
Така безжалісна, така
страшна вона.

Ольга Лихобабина

Нелли Григорьевна привезла бойцам на блок-пост домашнюю выпечку

БЛОКУВАННЯ СОЦМЕРЕЖ «ВКОНТАКТЕ» ТА «ОДНОКЛАСНИКИ» ЧИ ВІДВОЛІКАЄМО УВАГУ?

П. Порошенко ввів у дію рішення РНБО про блокування соцмереж «ВКонтакте» та «Одноклассники» та інших російських ресурсів на території України. Про це йдеться в указі №133/2017 від 15 травня 2017 р. на сайті Президента України. Цей указ набрав чинності з дня його опублікування в офіційних виданнях.

Так, указ передбачає блокування доступу до соцмереж «ВКонтакте» і «Одноклассники», а також до сайтів Mail.Ru Group і Яндекс (але сам пошук буде працювати). Санкції передбачають блокування доступу до сервісів, 1С, Софтлайн Груп, Корпорації Парус і ще низки інших російських ІТ-компаній.

Також санкції введени проти телеканалів РЕК, «ТВ Центр», ВГ-ТРК, «НТВ Плюс» і «Звезда», а також антивірусних компаній «Лабораторія Касперського» і DrWeb. Інтернет-провайдерам наказано заблокувати доступ до цих інтернет-ресурсів. Покищо всі перераховані вище сайти, які потрапляють під заборону, працюють.

Також такими, що втратили чинність, визнаються кілька попередніх указів Президента України, що стосуються санкцій.

Нинішній указ набув чинності з дня його опублікування, контроль за його виконанням покладено на секретаря РНБО.

Наразі бачимо: центр столиці, кафе на Хрещатику та станції метро «Хрещатик» і «Арсенальна» (найглибша станція метро Києва) – без будь-яких проблем можна зайти в соцмережі «ВКонтакте» і «Одноклассники», а також користуватися Mail.Ru Group і Яндексом. Також можна їхати ескалатором 10 хвилин та читати прогадистські новини крани агресора.

Є додаток та насмішливий заголовок: «10 способів легко відкрити «ВКонтакте», «Одноклассники», Mail.Ru та ін.»:

<http://www.nibbl.ru/web/kak-zajti-v-yandeks-kontakt-i-odnoklassniki-s-ukrainy/>

<http://myplife.ru/kak-zayti-vkontakte-s-ukrainy/>
<https://www.youtube.com/watch?v=VINGODL1Zo>

От всім цікавий ютуб – і 100% обійти всі закони, які обходять заробити, та сидяти у себе вдома і сплатити всього 50 гривень можна безлімітно ходити по сайтах, та не потрібно йти до метро, той закон чи наказ просте відволікання зору пересічного українського громадянина від правди.

Проте саме цікаве, що саме в той день вступив у дію закон, який повернув майбутнім пенсіонерам України право врахування заробітної плати за будь-які 60 місяців поспіль до 30 червня 2000 року. Закон «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» зі змінами, який набрав чинності з 15 квітня. Що це означає? Як повідомлялось раніше, 29 березня Верховна Рада України проголосувала за проект Закону №3203, який удосконалює порядок нарахування пенсій. Цей закон дає право майбутнім пенсіонерам подавати довідку про доходи для нарахування пенсії за будь-які п'ять років за період до 2000 року. Таке право українці мали до 2016 року, а з 1 січня для нарахування пенсії використовувалися дані про зарплату з 2000 року. Це призвело до того, що пенсіонери, яким пенсії призначалися до 31 грудня 2015 року, і ті, кому пенсії призначалися вже після 1 січня 2016 року, могли отримати при інших рівних умовах різну пенсію. Також була можливою ситуація, коли людина, яка працювала після 2000 року без сплати податків, при виході на пенсію отримувала розмір виплати, розрахований на основі доходів до 2000 року. А людина з аналогічними доходами до 2000 року, яка продовжила працювати після 2000 року зі сплатою податків, могла отримати меншу пенсію, якщо її зарплата після 2000 року стала нижче. При цьому така людина платила до бюджету

більшу суму, ніж перший громадянин. Крім того, внесено зміни в розділ «Перехідні положення» Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», де вказано, що положення цього Закону поширюються на осіб, пенсію яким було призначено або перераховано з 1 січня 2016 року до дня вступу в дію цього Закону.

Тобто буде нарахування пенсії

за 5 років ДО 2000 року, так було до 2016р., з 1 січня взяли дані з 2000р. Різниця в тому, що ті пенсіонери, яким пенсія призначалась до 31 грудня 2015р., і ті, що з 1 січня 2016р., отримують різну пенсію. Наприклад: Людина працювала після 2000р. і не платила податки, вони при виході на пенсію отримують 3000 гривень, а інша людина з подібним доходом, що платила податки до 2000р., отримує 2000гривень,

і при цьому друга людина платила податки в бюджет.

Але постає питання: Чому тільки до 2000р.? Де гроші за шістьнадцять років? Чому гроші йдуть до бюджету, а в бюджеті грошей ніколи не має??

А ось і відповідь: Влада краде гроші, які сплачують люди роками, та відволікає увагу громадян на якусь маячню.

Марічка Іжачок

Уже два роки, як МОН України презентує «Концепцію патріотичного виховання дітей». Давайте поміркуємо, чи можна виховати патріотизм у молоді у наш час?

Пам'ятаю, як в окупованому Криму ганяли строем дітей, начеписавши на них піонерські галстуки та колорадські стрічки, а у Києві, вицент заповненому переселенцями, добродії з МОН запровадили концепцію, «яка б визначала нову стратегію цілеспрямованого й ефективного процесу виховання громадянського суспільства, громадянина-патріота України». До неї входять:

- виховання поваги до Конституції України, законів України, державної символіки;
- підвищення престижу військової служби;
- усвідомлення взаємозв'язку між індивідуальною свободою, правами людини та її патріотичною відповідальністю;
- утвердження в свідомості і почуттях особистості патріотичних цінностей, переконань і поваги до культурного та історичного минулого України;
- сприяння набуттю дітьми та молоддю патріотичного досвіду на основі готовності до участі в процесах державотворення, уміння визначати форми та способи своєї участі в життєдіяльності громадянського суспільства, спілкуватися з соціальними інститутами, органами влади, спроможності дотримуватись законів та захищати права людини, готовності взяти на себе відповідальність, здатності розв'язувати конфлікти відповідно до де-

мократичних принципів.

Концепцію пообіцяли впровадити протягом 2015-2017 років.

Програми пишуться, методичні рекомендації розробляються, гроші крутяться.

Та розглянемо ситуацію на при-

кладі виховання дітей – уроків патріотизму. На папері існують плани, є розширені презентації – начебто все в педагогів гаразд. А як все насправді? Проаналізувавши події, які нещодавно відбулися в Миронівці, можна зробити висно-

вок криття і не запросив на нього. День вшанування учасників ліквідації на Чорнобильській АЕС – діти нічого про захід не знають, педагоги у школі мовчать, дітей на мітинг не запрошували.

Миргородська ЗОШ 12 м. Мирго-

і прекрасно, менше навантаження на учнів. Школа не повинна займатися ідеологією - це врешті-решт, особиста справа кожного. Та й саме поняття «патріотизм» більш ніж суб'єктивне». Тобто, все починається з батьків, викладачів, які не часто акцентують на патріотичному вихованні.

Ось що розповіла мама Юлія: «Дочка навчалася у школі до 6-го класу. Через переїзд школу довелось змінити (її вважали однією з кращих, але насправді там вимагання, хамство, потяг вчителів до грошей в рази більший за бажання дати дітям знання). Тепер, на контрасті, розумію, що дійсно дітям не приділяють уваги, не вміють їх зацікавити, спонукати до участі в конкурсах, проектах...»

Поки держава лише імітує на папері патріотичне виховання молоді, альтернативою для батьків можуть стати дитячі та молодіжні громадські організації.

З-поміж таких організацій досвід здійснення заходів, проектів, програм з патріотичного виховання дітей та учнівської молоді мають: Національна організація скаутів України (НОСУ), Національна скаутська організація ПЛАСТ, Всеукраїнська дитяча скаутська організація «Січ», Асоціація гайдів України, Всеукраїнський дитячий рух «Школа безпеки», ВДС «Екологічна варта», Всеукраїнське патріотичне об'єднання «Майбутнє України» та інші. Крім цього, до уваги доцільно брати кращий досвід роботи у зазначеному напрямку дитячих об'єднань самоврядування.

Марічка Іжачок

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

кладах у школах, чи дійсно змінюється щось або все на своєму місці?

Так всі гарно ведуть мову про виховання у школі, але у школах немає уроків патріотичного виховання, які потрібно повернути, бо кожен повинен цінувати і поважати свою Батьківщину. Патріотизм починається з любові до батьків. А щоб навчити молодь любити свою Батьківщину, треба привчити їх дивитися фільми, цінувати культуру, слухати музику і так далі. Ще на сайті (так званій форум) ЗОШколи 2 в м. Запоріжжя я побачила питання «Продали б ви свою Батьківщину?» Це вже свідчить про те, що зараз у людей немає взагалі нічого патріотичного.

Це одне гарне місто Миронівка. Ні для нікого не є секретом низький рівень викладання в середніх та й у вищих школах України. Те ж сто-

вок, що патріотичне виховання в школах Миронівки відсутнє. Чому маю сміливість на таку різку заяву? Бо на відео і фото останніх Миронівських подій ніде не бачимо дітей, педагогів і директорів шкіл. Голова Миронівської РДА Ігор Черногод упустив це важливе питання, як і його підлеглі. Може, патріотизм у них теоретичний – план написали, промову прочитали. Начальник відділу освіти Нечипоренко В.А. присутній на кожному патріотичному заході, але це не патріотичне виховання дітей. Для дітей патріотичні заходи потрібні, і вони хочуть бути на них присутніми і брати в них участь, тому що немає жодної родини в місті і районі, яку б не обляпила та чи інша війна. Діти в школах не знають, що в місті відкрито пам'ятник Небесній сотні. Вони не були присутні на відкритті, ніхто їм в школі не сказав про від-

род. Урок патріотичного виховання проводять, починаючи з першого по 11 клас, проте в першому класі цей урок відбувається один раз на рік – 1 вересня! Проводить його вчителька з природознавства або ОБЖД чи та, яка вільна, що і гадки не має, яку тему висвітлювати. У другому та третьому класах така ж історія. У другому класі – один урок після канікул. Проте у 10 та 11 класі вони проходять регулярно раз на тиждень. У школі не проводяться заходи патріотичного виховання, не кажучи вже про зустрічі з патріотами – учасниками АТО, не відзначають загальнодержавні свята – День Незалежності, День ріднини в місті і районі, яку б не обляпила та чи інша війна. Діти в школах не знають, що в місті відкрито пам'ятник Небесній сотні. Вони не були присутні на відкритті, ніхто їм в школі не сказав про від-

Але коли ми запитали, чому не проводять уроки патріотизму, ось що нам відповіла жіночка з батьківського комітету: «Не проводять,

У червні 2017 року відбулася міжнародна конференція на тему «Справедливе управління заради безпеки людини», яку щорічно проводить Організація «Ініціативи змін». Конференція проходила в мальовничому місті Ко на вершині гори в швейцарських Альпах. На захід з'їхали понад 300 учасників з 52 країн, щоб спільно поговорити про якісне врядування, забезпечення продовольством, стале життя, піклування про біженців, досяжну економіку та примирення майбутнього покоління. Спирючись на багаторічний досвід роботи, «Ініціативи змін» надають можливість людям, незалежно від їх релігійних і політичних переконань, культури, соціального стану, професії, віку, статі та кольору шкіри, зустрічатися, слухати і чути один одного і бути частиною співтовариства, яке ставить собі за мету змінити світ на краще. Україна була представлена 20 жінками та чоловіками - лідерами громадської думки. Представниці ВГО «Об'єднання дружин і матерів білців учасників АТО» також брали участь у міжнародній конференції і хотіли б поділитися знаннями та враженнями, отриманими під час захо-

ЗМІНИТИ СВІТ НА КРАЩЕ

Московець Наталія, Голова Правління:

Я познайомилася з однодумцями та знайшла нових друзів, з якими, сподіваюся, в подальшому станемо партнерами в спільних програмах. Життєвий приклад багатьох людей та досвід успішного подолання труднощів дав інше бачення ситуації у мене на Батьківщині. Протягом тижня спільно з учасниками конференції з інших країн ми працювали над варіантами

Московець Наталія, Голова Правління: я по-іншому усвідомила важливість газети «Схід та Захід разом». За допомогою сили слова складні речі можна пояснити простими словами, збільшити обізнаність читачів, що сприятиме підвищенню рівня громадської свідомості.

шляхів виходу із складної ситуації в Україні. Я отримала багато нових знань та вмінь, дізналася про досвід подолання проблем та труднощів у інших країнах. Але головне, що зрозуміло після Конференції: якість життя громади будь-якої країни напряму залежить від її свідомості та небайдужості громадян до своєї держави. Є багато прикладів в Європі, де при викритті фактів

корупції у владі на вулицю виходила більшість населення. Адже дуже важливим обов'язком громади є контроль влади. Якщо влада в нашій країні не працює задля блага людини, то головна мета суспільства зараз — змусити владу чути і враховувати інтереси своїх громадян. У цьому контексті я по-іншому усвідомила важливість газети «Схід та Захід разом», засновником якої є наша організація. За допомогою сили слова складні речі можна пояснити простими словами, збільшити обізнаність читачів, що сприятиме підвищенню рівня громадської свідомості.

Смірнова Тетяна, член Наглядової ради:

Завдяки участі у форумі я познайомилася з надзвичайними людьми. Незалежно від їхнього статусу, посади, релігії, національності їх об'єднує одна мета - допомагати іншим та змінювати суспільство. Кожен з них, переживши страждання, втрати близьких, став ще сильнішим заради мирного життя свого міста/громади/країни. Перш за

все, їм довелося примиритися зі своїм горем, переступити через біль. Подолавши низку труднощів, ці ЛЮДИ знайшли в собі сили йти далі. Це надихає і

Смірнова Тетяна, член Наглядової ради: Моє завдання, як члена нашої організації, докласти максимум зусиль, щоб жінки, які постраждали від сучасної війни за незалежність України, знайшли у собі мужність змиритися зі своїми втратами, а всю невикористану любов та енергію направили на взаємодопомогу та підтримку таких же жінок, як і самі.

додає мотивації запроваджувати їхній досвід в українській релігії. Україна як держава на сьогодні розірвана між «братньою» Росією та могутньою Європою. Як наслідок, страждають пересічні громадяни, чії сини, брати, чоловіки безпосередньо захищають цілісність та не-

доторканість нашої держави. Моє завдання, як члена нашої організації, докласти максимум зусиль, щоб жінки, які постраждали від сучасної війни за незалежність України, знайшли у собі мужність змиритися зі своїми втратами, а всю невикористану любов та енергію направили на взаємодопомогу та підтримку таких же жінок, як і самі.

У контексті побудови мирного суспільства мене більш за все вразив виступ Крістіана Пічоліні, який будучи скінхедом та неонацистом у молоді роки, маючи радикальні погляди на життя, завдаючи шкоди людям, зумів перебороти почуття ненависті та заснувати свій фонд «Життя після ненависті», який наразі допомагає людям подолати свої шкідливі звички, наприклад, наркотичну чи алкогольну залежність. Найважливіше, що я особисто почерпнула з його виступу, це твердження про те, що неможливо змінити минуле, однак ми можемо творити майбутнє.

Ольга Литвин, керівник Житомирської філії:

Випадковості не випадкові. Моє перебування у Швейцарії на міжнародній конференції на тему «Прощення та примирення під час конфліктів» тому підтвердження. Війна триває, тисячі зламаних доль, покалічених тіл, зруйнованих сімей, спустошених жіночих сердець... Біль, біль, біль. Наше об'єднання складається з жінок, які постраждали внаслідок військового конфлікту на сході України. Самотужки ми допомагаємо одна одній, своїм прикладом показуємо іншим, що треба йти далі, треба жити далі. Діти - це наше майбутнє. Діти не хочуть чути слова, вони хочуть бачити наші дії. Ми маємо ставитися до цього відповідальніше. Після поїздки я зрозуміла ще більше і тепер маю тверде переконання в тому, що не можна жаліти себе весь час. Ми просто не уявляємо, скільки горя по всьому світу, скільки жінок втрачають своїх коханих, своїх дітей, страждають від насильства, виборюють своє право на життя... Ось декілька історій, які розповіли жінки з інших країн. Але кожна з них знайшла сили жити далі та допомагати іншим.

Шаліса Шейс (США) втратила свого сина через збройне насильство у США. Про загибель свого сина жінка дізналась через фейсбук. За 6 місяців до трагедії її син запропонував відкрити «Центр для спільноти», який би дозволив залучити та об'єднати підлітків, молодь до спільної праці, для служіння іншим людям. Після похорону сина Шаліса вирішила втілити цю ідею у життя. «Я зрозуміла одну важливу річ. Я втратила одного сина, але через це у мене з'явилось на багато більше дітей, які підтримали ідею мого сина та які хочуть жити у безпеці», - зазначила Шаліса.

Ольга Литвин, керівник Житомирської філії:

Ми жінки, які йдуть шляхом творчості, натхнення, творення, маємо пропугувати культуру прощання.

Для відкриття Центру необхідно 30 млн. \$, але вже зібрано 26 млн. \$. Вони спромоглися зібрати ці кошти за 6 років. І вже наступного року влітку відбудеться відкриття. Також вона закликала всіх матерів, які втратили своїх дітей через збройне насильство, об'єднуватися. І робити все можливе, щоб ми жили у безпеці. Бо кожна мати хоче, щоб її дитину згадували та пам'ятали!

Д-р Муна Ісмаїл (Сомалі) - жінка, мати, громадський діяч. За останні 2 роки в її країні не було дощу. Відсутність опадів, недостатньо ефективне управління країною з боку влади; інститути соціалістичного населення не працюють. Але вони знаходять в собі сили не впадати у відчай, шукають альтернативні рослини, що можуть зростати без значних потреб у воді. Люди покладаються лише на себе й на свої сили, об'єднуються у спільноти, створюють так звані «ініціативи змін».

Ми живемо у світі, де існує культура помсти. Одна війна є продовженням іншої. Цикл. Ми ходимо по колу. Ми не маємо культури прощання. Цього потребує весь світ. Ми жінки, які йдуть шляхом творчості, натхнення, творення, маємо пропугувати культуру прощання.

Організатори конференції вірять, що зміни в особистому житті, в мотивації окремих людей призводять до змін у суспільстві. Тож тепер учасники конференції, повернувшись в Україну, втілюють отримані знання в нові проекти.

КАПІТАЛЬНИЙ РЕМОНТ — НЕ ДЛЯ ВСІХ

Наразі в Україні є чинною постановою Кабінету Міністрів України від 2009 року «Про затвердження порядку проведення безоплатного капітального ремонту власних житлових будинків і квартир». Згідно з цією постановою, право на цю пільгу мають ветерани війни, учасники бойових дій та їхні родичі. Однак, виявляється, що багато хто навіть і не знає про таку можливість. А ті, хто має таку інформацію, не отримали належної допомоги.

Отже, безоплатний комунальний ремонт проводиться за місцем постійного проживання особи, яка має право на цю пільгу. Тобто, сюди потрапляють житлові будинки та квартири, які належать особі на праві приватної, зокрема спільної, власності. Проте існують певні обмеження під час проведення ремонтних робіт. Так, наприклад, житло будуть ремонтувати, виходячи з розрахунку 21 квадратний метр загальної площі на кожну особу, що має право на таку пільгу. Тож якщо, наприклад, лише двоє людей проживають у помешканні, яке має більш ніж 42 кв. метри, то повністю житло відремонтувати не вийде. Крім цього, провести у власній квартирі такий ремонт можна не частіше, ніж один раз на десять років.

Для того, щоб розпочати процедуру отримання цієї пільги, учасникам бойових дій або їх родичам необхідно подати письмову заяву до органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування за місцем постійного проживання. Після цього буде створена комісія, до складу якої входять спеціалісти житлово-експлуатаційних і ремонтно-будівельних організацій та інші уповноважені особи. Ця комісія проводить обстеження будинку і визначає види та обсяг необхідних робіт. А рішення про проведення ремонту приймається протягом місяця після подання письмової

заяви.

Пізніше на основі переліку необхідних ремонтних робіт складають та затверджують кошторис і визначають загальну вартість капітального ремонту. Фінансування цієї пільги відбувається повністю з місцевого бюджету.

Так виглядає механізм отримання пільги на безоплатний ремонт на папері. Проте, виявилось, що втілити у життя цю постанову родинам загиблих бійців не так вже й просто. По-перше, є ціла низка нюансів. Так, наприклад, під поняттям «капітальний ремонт» розуміють доведення приміщення до житлового стану, але аж ніяк не покращення умов проживання. Окрім цього, на сьогодні ремонт можна здійснити лише у приватному помешканні. Про труднощі, з якими довелося зіштовхнутися, розповіли родичі загиблих українських бійців.

Виявилось, що це непорозуміння

Ольга Григорівна, мати загиблого бійця з Києва:

- Уся ця історія розпочалася ще два роки тому, у липні 2015 року. Після загибелі сина я нікуди не зверталася. Соціальна служба сама завітала до мене. Пояснили, що хочуть допомогти і запитали, що можуть для мене зробити. Вони оглянули стан житлового приміщення. Після огляду зазначили, що у квартирі необхідно зробити ремонт і я, як мати, маю на це право. Пізніше скерували до мене комісію з ЖЕКУ. Ця комісія склала акт, на основі якого був складений кошторис. І нібито все, вже мали починати робити ремонт.

Однак, ремонт не почався. А згодом виявилось, що ми не потрапляємо у рамки цієї програми.

Я звернулася до начальника соціальної служби нашого району. Там мені повідомили, що коли до мене завітала соціальна служба,

то місцева влада розраховувала на те, що під цю програму буде виділяти кошти держава. Але потім виявилось, що грошей немає, і ми їх не отримаємо. Таким чином, весь цей процес призупинився.

Я також зверталася за поясненнями до голови району і потрапила до нього на прийом. Там почула,

Я зверталася до депутата міськради, який одночасно є директором департаменту соціальної політики міста Київ. Він взагалі сказав, що зв'язувався із головою району, який йому повідомив про те, що кошти мені вже були виділені, і ремонт вже зроблений. Я знову звернулася до голови райо-

загиблих та учасникам бойових дій. По-друге, люди вже просто зневірені. Вони не довіряють владі, не бачать допомоги від неї і можливості співпрацювати.

Виявилось, що востаннє на такий ремонт гроші виділялися ще у 2015 році. І ці гроші пішли на ремонт житла одній родині. І це відбуло-

що як тільки з'являється хоч якісь кошти, то нам їх виділять. Проведення безоплатного капітального ремонту житла має фінансуватися з місцевого бюджету, а грошей там немає.

Голова району не зазначив ніяких часових термінів, коли ми можемо отримати цю допомогу, сказав лише, що потрібно чекати. Ніяких термінів просто не існує.

ну, записалася на прийом і прийшла до нього. Хотіла дізнатись, як таке може бути, як відбувається ця процедура і чи існують якісь документи про виділення цих коштів. Проте лише почула, що це було непорозуміння.

Після цього я більше нікуди не зверталася. Мене це образило, більше нікуди я не ходила. Це вже триває понад два роки. Єдине, чого я не розумію, навіщо ж тоді взагалі було починати, якщо нічого не робиться.

Сьогодні люди зневірені та непоінформовані

Ольга В'яла-Бойко, дружина загиблого бійця з Полтави:

- Після загибелі чоловіка місцеві соціальні служби нам нічого не пропонували. Коли я звернулася до Полтавського центру соціального захисту з приводу пільги на проведення капітального ремонту житла, то вони поставилися до мене доволі приязно. Але виявилось, що, згідно із законодавством, я і моя дитина не маємо права на проведення цієї пільги, оскільки ми з чоловіком не були розписані, тому дитина не є власником житла так само, як і я.

Що стосується ремонту житла, то зараз навіть немає черги на нього. Чому? Бо, по-перше, люди не поінформовані. Мало хто знає, що взагалі є закон, який дозволяє зробити такий ремонт сім'ям

ся лише завдяки безпосередньому зверненню людей за допомогою.

До того ж, ремонти такого типу зараз робляться лише у приватному секторі або віддаються на розгляд місцевої влади. Наприклад, якщо вам потрібно відремонтувати квартиру у місті, то такої можливості взагалі немає.

Але я знаю, що наразі на державному рівні відбуваються дискусії та проводиться робота над доопрацюванням цієї постанови. Це роблять для того, щоб люди мали змогу отримати можливість на проведення капітального ремонту незалежно від того, чи мають вони приписку чи не мають. То ж ця пільга діятиме за місцем проживання. Адже зараз таке право є лише у власників житла.

Отже, починаючи з 2015 року і до сьогодні пільга на безоплатний капітальний ремонт для учасників бойових дій та їхніх сімей не діє. Однак, постанова, яка може надати таку можливість тим, хто її потребує, чинна. Оскільки починає з'являтися запит, проблему намагаються вирішити на державному законодавчому рівні. Відтак, усім, хто потребує такої пільги, потрібно звертатися до органів місцевого самоврядування та ставати на чергу. Адже завдяки запиту з'явиться можливість формування місцевого бюджету із врахуванням потреб сімей українських військових.

Ольга Лихобабіна

ВО ИМЯ ЖИЗНИ, ВО ИМЯ ЛЮБВИ

Чем живут и как справляются с трудностями в боевых условиях представительницы прекрасного пола? О жизни женщины в рядах ВСУ рассказывает Ольга Устименко, военнослужащая 72 Отдельной Механизированной Бригады. С 29 января до начала февраля 2017 г. бригада вела тяжелые бои в районе промышленной зоны города Авдеевка, 29 - 30 июня этого же года 72 ОМБр успешно отбила нападение противника вблизи села Каменка Ясиноватского района.

Ольга приехала в родной город Белую Церковь, чтобы провести летний отпуск с детьми. В боевых действиях на Востоке она принимала участие с 2014 года, как только узнала о первых жертвах российской агрессии. Это и послужило поводом для развода - муж не поддержал выбор защищать Украину, хотя сам был бывшим военнослужащим.

— Я в госпиталь попала в первый раз еще в 2014 году. На моей медицинской карточке при поступлении медики написали «АТО». Через пару дней вызывает меня врач, зачеркивает, говорит: «При чем вы к АТО?». Я ему отвечаю: «Что значит, при чем я к АТО?» Врач спрашивает удивленно: «Вы что, служите?» Я говорю: «Да». Тогда вообще не знали, что и женщины тоже воюют.

Мнение эксперта

Многое, о чем говорит героиня в статье, к сожалению, типично для участниц боевых действий в Украине. И то как самостоятельно приходится справляться с трудностями и негативными состояниями после пребывания в зоне АТО, и существующие стереотипы в армии и в обществе в целом, свя-

зы «там» (в АТО — прим. ред.) держимся все стаей, спина к спине, мы друг друга закрываем и у нас свой мир. На «передке», если ты не будешь жить в коллективе — ты не выдержишь. Иногда накапливается страшно много, ты приезжаешь домой, а на тебе семья (у меня двое детей) и домашние проблемы — их тоже нужно решать. И ты понимаешь, что если ты сейчас сломаешься, то будет труба всему. Как я снимаю психологическое перенапряжение? Бывало такое — я к реке ходила, тупо сидела, смотрела на воду. Бывало такое, что в лес пойдешь, к дереву прислонишься — тебе уже становится легче. Каждому человеку разное помогает. Я выбираю для себя более сложный путь — я себя физически нагружаю. Нужно все время двигаться, потому что если я останавливаюсь, то начинаю задумываться и схожу с ума. Это помогает, но усталость жесточайшая. Бывает, спать ложусь и думаю: «Господи, нафига оно мне надо было?» Когда работаешь постоянно с утра до вечера, просто хочешь упасть — лечь и лежать. Но тогда мой ребенок опять целый день просидит за компьютером, поэтому надо взять себя в руки и заставить себя куда-нибудь пойти. Хочешь-не хочешь, нравится или нет — нужно!

Каждый для себя ищет свой выход из кризиса. Мне лично дети помогли. Первый раз у меня при-

ступ был, и сын скорую вызвал, а второй раз я ему говорю: «Меня просто сейчас в дурдом отвезут». Он взял меня за руку, отвел к поезду и говорит: «Кричи». И вот так поезд идет, я кричу, прошел — жду следующего, опять кричу. Прихожу домой — уже легче стало.

В 2016 году волонтеры дали билет, и я попала на тренинг к Нику Вуйичичу. На моей спине словно лежал камень, реально камень, а после этого тренинга все прошло. Мне настолько стало легко и хорошо! Человек просто рассказал о себе, но он столько перенес на своих плечах!

Мы, нашей женской группой, стараемся ребятам на фронте помогать. Бывает, приходят с боевых с пустыми глазами, молчат и в одну точку смотрят. Придут, сядут. Сделаешь чай-кофе, начинаешь потихоньку говорить о чем-то нейтральном, ребята отходят, взгляд теплеет. Мы их с боевых ждем и всегда стараемся что-то вкусненькое приготовить.

Через неделю уже знаешь, кто что любит, с кем о чем поговорить можно. Кому-то о животных нравится разговаривать. Один парень, ему 21 год был, у него никто из родных не знал, что он воюет. Очень готовить любил. С ним как начнешь о салатах разговаривать, он сразу оживает, глаза горят.

Плохо, когда возвращаются ребята с такими же пустыми глазами

к себе домой... А жена, она пока мужа не было, на себе весь дом тянула, ждала его. Думала, сейчас он придет и хоть что-то поможет. А он хочет прийти домой, в свою кровать и что б просто никто не трогал. И все становится еще сложнее. Какие-то обиды появляются. На фронте все просто. Там главное — плечо к плечу.

Были такие случаи, когда идет парень на ротацию, в долгожданый отпуск, а через два дня звонит мне и говорит, что обратно хочет. Я говорю: «Ты что, отдохни, давно же дома не был! Детей не видел». А он говорит: «Не могу больше».

Но самые тяжелые случаи — когда контузия. Там уже не то что стеклянные глаза, в момент когда «накатывает», глаза кровью наливаются, и в этот момент резкие действия вообще нельзя никакие

делать. Ты просто стоишь, ждешь, пока у парня мозг включится.

Женщинам, которые дома ждут своих мужей, однозначно тоже необходима психологическая помощь. Я вижу по своей бригаде, много семей разваливаются. Мужчины не выдерживают, женщины не выдерживают, и однозначно с этим нужно психологам работать.

Первое время не было понимания, что женщины дома тоже воюют. Уже потом начали психологи и на женщин обращать внимание, но, как правило, и сейчас работают больше с мужчинами.

П.С. Этим летом Ольга Устименко закончила военный институт и уже через пару месяцев ее можно будет поздравить с получением звания младшего лейтенанта.

кумулятивным (накопительным) эффектом, которые могут проявиться через много лет. А вот где возможно получить такую качественную услугу психологической реабилитации, вот это вопрос. На сегодняшний день в Украине отсутствует система психологической реабилитации, работают в этой сфере отдельные клиники

и проекты общественных организаций. И это осложняет ситуацию для наших участников и участниц боевых действий.

Виктория Арнаутова, практикующий психолог и эксперт по гендерной политике

Наближається хвилюючий для всіх день — 1 вересня, свято Першокласника. Хтось в перший раз віддає свою дитину до навчально-го закладу, хтось переходить до іншого класу. Але всіх поєднує бажання дати своїй дитині найкращу освіту. Забезпечити її знаннями і навичками, необхідними для успішного майбутнього.

В Україні існують різні форми отримання освіти: стандартна (щоденне навчання в школі за розкладом), екстернат (здача іспитів та заліків) і дистанційна освіта. Причому навчатися можуть діти від 1-го до 11 класу.

Про переваги, особливості та якість дистанційного навчання ми сьогодні розмовляли з учителем музичного мистецтва та класним керівником 9-го класу дистанційної школи Оксаною Валеріївною Бондарчук.

Пані Оксана є дружиною ветерана сучасної війни за Незалежність України. Вона має 23-річний досвід роботи у загальноосвітній школі. У 2015 народила донечку. Війна на Сході не дала родині насолодитися щастям народження дитини. Важке травмування чоловіка, необхідність піклуватися про трьох дітей, небайдужість і співпереживання долям дітей, які живуть або переїхали із зони АТО, дали стимул і мотивацію відразу погодитися на пропозицію працювати у дистанційній школі Центр освіти "Оптіма".

Пані Оксано, чим дистанційна форма навчання відрізняється від форми навчання у звичайній школі?

- Головна відмінність у форматі навчання. Дитина не ходить в школу. Існує віртуальний простір школи, куди дитина може зайти з будь-якого місця перебування, виконати уроки, тести, завдання і отримати оцінки.

«Існує віртуальний простір школи, куди дитина може зайти з будь-якого місця перебування, виконати уроки, тести, завдання і отримати оцінки»

Виключення складають тільки учні 9-х та 11-класів мають бути присутніми на ДПА (Державна підсумкова атестація) у 9 класі та ДПА (у формі ЗНО) у 11 класі. Дистанційна школа — це 100% індивідуальна робота з учнем та його родиною. Адже учень не є членом класного колективу, не спілкується з педагогами в класі під час уроку, на перервах, чи у коридорах, як це відбувається зазвичай у загальноосвітній школі. Окрім того, немає обов'язкового прокидання о 7 годині ранку, щоб о 8.15 вже бути у школі. У дитини немає позашкільних і позакласних, нав'язаних школою, виховних заходів.

Контролююча функція навчання дитини, безумовно, залишається за батьками. Від учителів учні мають певний кредит довіри. І, власне, батьки самі вирішують, яким буде радіус особистого простору їхньої дитини. Класний керівник не телефонує учню «З ранку до ночі» і не говорить: «Ти сьогодні не був в системі!!! Чому? Що сталося? Ти шість уроків не пройшов, що це таке!?!» 2 рази на місяць я готую звіт в електронному вигляді за певною формою, в якому зазначаю всі необхідні акценти навчання учня протягом цих двох тижнів. Всі налаштовані на позитивний результат і педагог має вказувати шлях до нього.

Пам'ятаю, один батько телефонує мені і каже: «Оксано Валеріївно, ну от ми закінчили дев'ятий клас, ну що ви скажете, як вона (вчиться — прим. ред.)?» Відповідаю: «Дівчинка самостійно працює. І якщо вона отримала 6, а в школі було 12, то, можливо, їй там оцінку завищували? А з біології вона має 12 балів. Подивіться! Ви хочете, щоб вона пішла в Політехнічний ВУЗ а вона — біолог! В неї дуже хороший результат з хімії, ви бачите? Зрозумійте її». Під час нашого наступного спілкування цей батько сказав: «Ми підемо з вами далі, у

10 клас». Я запитую: «Чому?» «А тому що моя дитина ОРГАНІЗЕР (щоденник планування справ — прим.ред.) веде». Тобто дитина

своїї дитини, обирають дистанційну освіту, щоб контролювати дитину безпосередньо. Беруть з собою на роботу, виділяють комп'ютер

поведінку. Про це знає тільки її родина. Ми це бачимо, коли проводимо співбесіду з дитиною під час консультації і вибору форми

про причини відсутності дитини у школі за місцем проживання. А дитина у цей час складала тести чи завдання у нашій школі. Наприклад, навчалася у нас дитина із Новотроїцького. Декілька днів не заходила в систему. У розмові з мамою дізнаюся, що школа, де навчається хлопчик, потрапила під обстріл. Хлопчик дуже довго не міг прийти до ямми і навчатися. Проблеми з мобільним зв'язком. Там, на тій території, залишився тільки оператор МТС (050), та й той тільки у деяких місцевостях, а так, переважно, російські оператори. За такими телефонами зв'язок у нас може бути тільки вайбером.

Вам є з чим порівняти, чи важко бути вчителем дистанційно?

- Взагалі я дивуюся ставленню до дистанційної освіти, це як до машини якоїсь. Дуже механічне і дуже легковажне, без душі і без серця.

«Я вважаю, що дистанційна освіта обов'язково має бути з людським обличчям»

Коли у нас була остання педагогічна рада ми навіть жартували, кажучи, що звичайний класний керівник впізнає своїх дітей за обличчями, одягом, за жестами, а дистанційний - за тембром голосу, за дикцією. Допомогають новітні інтерактивні технології, тому що без скайпу, вайбера чи електронної пошти це було б набагато важче. Тому говорити про те, що я їх не бачу, неможливо — я бачу своїх учнів, тільки віртуально. І фотографії вони надсилають. Таке фейсбуно-ватсапівсько-вайберівське спілкування. Діти створили форум, де контактують між собою, і нам, педагогам, туди не можна. В нашій школі існує традиція — після іспитів школа дає учням та батькам екскурсію столицею. Ця екскурсія особливо цінна для тих родин, які не є киянами, а таких десть половина. Але навіть кияни з великим задоволенням її відвідують. Ця екскурсія не тільки дає нам можливість поговорити у неформальній обстановці, але й дати діткам «звідти» відчуття наскільки їм тут раді і як їх тут підтримують і чекають.

Наталія Московець

НАВЧАЙСЯ У ШКОЛІ, НЕ ВИХОДЯЧИ З ДОМУ!

сама вирішила планувати свій час і власні справи.

То ж, бачимо, що форма дистанційного навчання має ряд переваг?

- Так, дитина не прив'язана територіально до школи, вона може бути в Києві, а може бути в Австралії. Ідея створення дистанційної школи виникла тоді, коли ми стикнулися з анексією Криму та окупацією Сходу України. Тоді вперше виникла потреба, щоб діти, які там живуть, могли мати українську освіту і майбутнє в Україні. Звичайно, найчастіше приховується факт навчання в Україні. Я з цими дітьми спілкуюся скайпом, телефоном або вайбером зазвичай дуже пізно, іноді навіть вночі.

Дитина може мати різні навчальні здібності.

Вона може радіти 2 балам і бути щаслива з цього, адже жоден педагог не дає оцінки її діяльності, і може мати 12 і вважати, що це мало. Суто індивідуальний підхід. Хтось навчається за розкладом: сьогодні п'ять уроків, завтра сім. А якась дитина вирішила, що їй більше подобається математика, і пройшла її за місяць. У кожного свій темп, свій ритм, своє бачення. Ми не порівнюємо дітей між собою. Вчителі спілкуються із дітьми тільки за допомогою системи дистанційного спілкування. За телефоном з батьками із дітьми спілкується тільки класний керівник. Якщо є зауваження, вчитель звертається до класного керівника і той вже інформує батьків письмово — електронним листом або поштою.

«Є дітки які лікуються такою освітою, після того, як отримали дуже важкі психологічні травми у звичайному навчальному закладі, коли їх ображали, принижували їх гідність, звинувачували в чомусь»

Вже те, що дитина спокійно виконує завдання в власному режимі, є рідиною дуже цінним.

Бувають ситуації, коли дитину потрібно «висмикнути» з середовища. Наприклад, дитина потрапила в школі до поганої компанії, і батьки, хвилюючись за майбутнє

для навчання. Таким чином батьки відрадіють негативний соціум. Дитина просто переростає необхідність у спілкуванні з такими однокласниками.

«Дитина може мати обмежені фізичні можливості, особливості у поведінці або вже не бути дитиною, досягнувши повноліття»

Вона може бути з обмеженими фізичними можливостями, певними особливостями психологічного розвитку, проявляти девіантну

поведінку. Також, немає вікового обмеження. В дистанційній школі навчаються навіть дорослі, які свого часу, за певних обставин, не змогли отримати середню освіту.

Що найважче у роботі дистанційного педагога?

- Найважче і найвідповідальніше — це, звичайно, дітки «звідти» (прим. ред. - з окупованих територій). Там відбуваються обстріли, відключення Інтернету, проблеми у батьків з роботою тощо. Зі слів учнів були ситуації, коли батьків викликали в «правоохоронні органи» самопроголошеної республіки і запитували

Яблочний Спас – народне назвння празника Преображення Господня. К нему приурочено множество народных обрядов. Прежде всего, Яблочный Спас означает наступление осени, преобразование природы. Раньше до этого праздника не положено было есть фрукты, вообще никакие плоды, кроме огурцов. 19 августа их освещали в церкви, после чего уже все фрукты разрешалось употреблять в пищу. После освящения часть принесенных фруктов нужно выдать, а остальные отнести в дом, где ими разговляются.

Также существует поверье, что на Преображение яблоки стано-

вятся волшебными. Откусив кусочек, можно загадывать желание, которое непременно сбудется.

С этого дня в садах наступает горячая пора, яблоки заготавливаются впрок по множеству рецептов: их и сушат, и консервируют, и замачивают. Во время праздника также нужно готовить множество блюд с яблоками, запекать в печи или духовке с медом, делать пироги. Спасовские яблоки давали нищим и больным.

В этот же день начинается массовое употребление гороха, иногда даже устраивался специальный «Горохов день». С Яблочного спаса и праздника Преображения началась жатва яровых и посев озимых (ржи). Знахари старались

родные гуляния и ярмарки.

По народным приметам, после Яблочного Спаса ночи становятся холоднее. Этот праздник также является встречей осени. «Пришел Второй Спас – бери рукавицы про запас».

История праздника

История возникновения Яблочного спаса (Преображение Господне) уходит корнями в Библейские времена. Согласно священному писанию, Иисус стал готовить своих учеников к наступающим неприятным событиям еще задолго до того, как они должны были произойти.

Окружение Христа, его апостолы, были убеждены, что несмотря ни на что их учитель должен будет

«ЯБЛОЧНЫЙ СПАС» ИСТОРИЯ И ТРАДИЦИИ

заготовить до этого дня лекарственные травы, гуцулы не выносили на улицу огонь, на Закарпатье в этот день огонь не оджигали.

Приурочивали к празднику массовые народные гуляния и ярмарки.

стать царем Ираиля. Но Иисус пытался растолковать ученикам, что не является пророком, а явился на Землю, как сын Бога, единственной целью которого является спасение людей.

А позднее уже этот праздник отмечался в Палестине с IV века, с того времени, когда императрицей Еленой на горе Фавор был построен храм Преображения. На Востоке упоминания о празднике относятся к V веку.

Евангельские тексты говорят, что это событие случилось в феврале, за 40 дней до Пасхи, однако Православной церковью празднование было перенесено на 6 (19) августа – чтобы оно не приходилось на дни Великого поста. А на 40-й день после Преображения всегда проходит праздник Воздвижения Креста Господня.

Во Франции и Испании праздник совершался с VII века, но в католической церкви он был установлен папой Каликстом III в 1456 году.

В Православной церкви праздник принадлежит к двенадцатым великим праздникам, совершается литургия, поется канон. Цвет богослужебных одежд – белый. Праздник приходится на Успенский пост,

который ранее был почти равен Великому.

В Киевской Руси Яблочный Спас был одним из самых отмечаемых праздников. Вечером крестьяне наблюдали заходы солнца, и когда оно касалось горизонта – начинались песнопения.

В южных районах освещали и пробовали не яблоки, а первый виноград. Или все фрукты, какие есть.

Свое название Яблочный спас получил по времени созревания яблок, которые крестьяне обмакивали в мед или сахар или же готовили выпечку с яблоками. Наши предки верили, что самый последний кусочек яблока, съеденный на спас будет волшебным. Стоит лишь загадать желание, а затем съесть кусочек яблока, и оно обязательно сбудется. На юге, где в изобилии произрастал виноград, наибольшее предпочтение отдавали именно ему. Во время Яблочного спаса те крестьяне, в садах которых росли яблоки или виноград, обязательно выставляли на дворе огромные телеги с плодами и совершенно бесплатно угощали ими всех нуждающихся.

Маричка Іжачок

ВЕЛИКОБРИТАНСЬКИЙ "ЧІЗКЕЙК"

Чізкейк (англ. *cheese — сыр, cake — торт*) — страва європейської та американської кухні, що представляє собою сирний десерт від сирної запіканки до тістечка суфле. Перші чізкейки з'явилися в Стародавній Греції. Чізкейки в Америці та Канаді готують з сиру філадельфія і його аналогів. Використовують також цукор, яйця, вершки і фрукти. Суміш з цих інгредієнтів кладеться на основу з печива або солодких крекерів. Часто додають приправи (ваніль, шоколад) і прикраси з фруктів, наприклад, полуниці. В Італії торт виготовляють з рікоти, у Німеччині, Нідерландах, Польщі та Україні використовують сир селянський. Чізкейки бувають двох видів: печені і нелечені.

У Великій Британії чізкейк — нелечений холодний десерт, який зазвичай складається з базового шару — товченого печива, змішаного з вершковим маслом і спресованого в товстий млинець, і шару

начинки — суміші з молока, цукру, сиру, вершків, іноді — желатину.

Сьогодні ми вам розповімо, як приготувати Великобританський «Чізкейк»

Беремо форму що роз'єднується, діаметром 24-26 см.

Готуємо звичайний бісквіт: Міксером збиваємо спочатку яйця-3шт. разом з цукром-200гр., потім додаємо муки — 150гр. Всю масу випікаємо в духовці 30-35 хв.

Готовий бісквіт кладемо в форму, а на верх викладаємо масу з творога.

Творог- 600грм. (краще перебрати блендером, якщо немає то розім'яти вилкою); цукрова мудра-250грм., яйце-3шт., пакетик ванільного цукру, молоко-200гр., желатин-25гр., консервовані персики-160гр., желе персикове один пакет, вершкове масло 200 гр.

Желатин замочити в молоці. Творог, ванільний цукор, цукрова мудра, вершкове масло (м'яке) змі-

шати до однорідної маси. Желатин нагріти, щоб розчинився в молоці, вилити до маси з творога. Персики порізати маленькими шматочками і додати до маси з творога. Все ретельно перемішати та викласти на бісквіт.

Поставити в холодильник на дві години. Персикове желе зробити згідно інструкції на упаковці, тільки використати води в два рази менше. Через дві години теплим вилити на застиглу творожну масу, знову поставити до холодильнику, ще на дві години.

Торт витягнути з форми, края при цьому обрізати ножем. Вага готового чізкейку буде трохи більше ніж 2 кг.

Смачного!

Рецепт від Кравчук Вікторії, матері загиблого бійця

А якщо в вас немає часу і є бажання побалувати себе низькокалорійним десертом - Чізкейк можна замовити за телефоном: 380 (095) 735 - 36-39

ГОРОСКОП НА АВГУСТ

В этом году август месяц будет играть кармическую роль для очень многих. Не простой и сложный месяц. Каким он будет с позиции астрологии?

Прежде всего, я уделяю большое внимание ретроградному Меркурию, который вступит в свою законную силу 13-го числа и продлится до 5-го сентября.

Настоятельно рекомендую все важные и значимые дела сделать до конца июля или самый максимум до первых чисел августа. Почему? Сейчас все поймете!

Меркурий, в астрологии, исполняет функцию Бога Торговли. Также, эта планета отвечает за друзей, общение и коммуникацию. И

если планета ретроградна, то ее качества соответственно идут в обратном направлении. Поэтому, в период с 13.08 и по 05.09 не рекомендую:

- Планировать и начинать новое дело
- Устраиваться или увольняться с работы
- Открывать (регистрировать) фирмы и т.д.

Август, это пора свадеб и любви. В этом году, рекомендую отложить свадебные дела на сентябрь месяца.

07.08 полнолуние и частное лунное затмение. В своих работах я не неоднократно писал и не рекомендую за 3 дня до и после начинать важных дел.

21.08. — полное затмение Солнца. Также, как и при затмении Луны, за 3 дня и после не начинайте новых дел и проектов!

Помните! Любое начатое вами дело в день солнечного или лунного затмения может оказаться судьбоносным! Если вы не уверены в своем результате, то лучше и не начинать, так как закончиться может не благоприятно для вас. Однако, если вы уверены и точно знаете, чего хотите, то держайте!

Ваше будущее в ваших руках!

Ігорь Коломєць
«АСТРО-ЗНИО»

Не плач, маленька, не моя вина,
Так тяжко тебе рідна покидати...
Та землю ранив проклята війна,
І татусі стають тепер солдати...
Чекай мене.... Тихесенько молисьь...
Я йду туди за маму і за тебе...
А повернись... все буде, як колись,
Ти, мама, я і синє, мирне небо!
Тільки не плач...

Газета «Схід та Захід разом» розповсюджується по всій Україні, газета є безкоштовною.

Рєєстрацїєнє свїдоцтво КВ 22271-12171ПР від 10.08.2016

Засновник: ГО «Молодь за реформи та розвиток» та ГО «Об'єднання дружин і

матерів бїйцїв учасникїв АТО».

Газета надрукована в друкарні «Юнївєст Принт», тираж - 10 000 прим.

Адреса редакцїї: Днїпропетровська обл, 51000, м. Днїпропетровськ, вул. Чїчерїна 21 конт. Тел: 0800-21-10-10 (з 9:00 до 18:00) Абонентська скринька А/я 470, Київ 1,

їндєкс 01001, одержувач Макаренко Марина e-mail: mrr.gromada@gmail.com

Пїдписний їндєкс: 86824

Над номером працювали: Головний редактор - Москоєв Наталїя, лит. редактор - Литвинська Светлана, журналисти: Олена Худєнко,

Мїлана Шаповалова, Оляна Лїхобабина, Тєтяна Лїута,

Дїна Шуглова, Оляга Курпїрянова,

Марїнка Іжачок, Анна Прихожай.